

Gustav Strniša:

Trn.

*Kako z b a d l j i v si, črni trn,
a bel je, lep tvoj cvet,
zasi je v zarji kot srebrn,
ko slavec nanj prihaja pet.*

*Kako si ves s o v r a ž e n . trn,
najrajši sam in prost stojiš,
vse, kar dosežeš, prepodiš,
krog sebe sekaš v vetru črn.*

*Tvoj sad je t r p e k in grenak
in med bodicami tiči,
a vendar zdrav je in krepí,
ogiblje se ga le — bedak!*

*Zbadljivo si, cvetek tvoj je bel,
zdravilen sad, čeprav sladak ni,
pa vendarle sem te vesel,
saj nihče brez napak ni!*

Gustav Strniša:

Zlata minica.

Mala Simonka je bila hudo bolna. Mamica je poklicala zdravnika, ki je deklico pregledal, ji zapisal zdravila in ji dejal:

»Deklica mala! Res si bolna! Treba ti je še drugega zdravnika, samega ljubega Boga! Prosi Ga, naj nam nakloni jasne, sončne dni! In ko boš količkaj mogla, pohiti z mamico v prirodo, na sonce, med cvetje! Saj ti manjka toplih žarkov, da bi te vso obsejali in pregreli!«

Simonka se je gospodu hvaležno nasmehnila in utrujena zaspala.

Ko se je vzdramila, je zvonilo poldne. Dež, ki je že nekaj tednov padal noč in dan, je nekoliko prenehal.

Mama je odprla okno in dekletce je željno srkalo čisti zrak.

Tedaj je pribrenčala od nekod drobna žuželka in padla na pisano odejo male bolnice, kakor bi se bila zmotila in zamenjala umetne vezene cvete na odeji z resničnim cvetjem.

Ta žuželka je bila minica. A kako je bila tedaj grda, po hrbtu umazanorjava, po trebuščku pepelastosiva. Imela je smešno, debelo, popolnoma črno glavico ter dolge temnordeče tipalke.

Simonka se je hrošča razveselila.

»Tako skromna si in tudi prijazna. Koliko ptic me pozna, ki sem jih vso zimo krmila, vrabec potep se me sploh več ne boji in mi tam zunaj seda kar na ramo. Zdaj pa, ko sem zbolela, ni nobene blizu, le na priprto okno še katera počene, a potem odleti!«

Žuželka se je tiho in ponižno vrgla na hrbet in smešno migljala z nožicami in kimala z glavo, kakor bi hotela deklico zabavati in jo tolažiti.

Simonka pa je hrošču potožila:

»Vidiš, nobene ptice nimam, ki bi jo lahko poslala k ljubemu Bogu v nebesa, da bi prosila zame! Sicer Ga tudi sama prosim v molitvi, a če bi kdo prišel kar k Njemu in prosil zame, bi bilo še boljše! Veš kaj? Zleti ti kvišku in se dvigni pred božji prestol! Prosi ljubega Boga, naj pošlje mnogo, mnogo toplih žarkov, da bom okrevala in se igrala z njimi!«

Žuželka je zlezla deklici na prst, ji s krili zašumela v odgovor in že je zletela skozi priprto okno.

Deklica je zaprla oči in zaspala. Njena dušica pa je spremljala malo minico, ki se je počasi dvigala više in više.

Na visoki smreki je čepel črn krokav. Ko je zagledal mastnega, neokretnega hrošča, si ga je zaželel. Odprl je kljun in šavsnil — v praznino. Hrošček je zadnji hip opazil njegovo nakano, zletel mimo kljuna in občepel krokavju na črnem perju.

Ko je ptič odletel, se je minica spustila z njegovega hrbta in se spet pogumno zaletela višje.

Visoko je plavala, ko je zagledala pestrobarvno mavrico in se ji približala. Zletela je nad njo in hitela dalje proti nebesom.

Dolgo, dolgo se je dvigala v višavo. Bila je že zelo trudna in kar vse se je vrtelo v njeni glavic. V težki omotici je žalostna zaprla oči, prepričana, da bo slednji trenutek zdrknila v globino in padla nazaj na zemljo.

»Kakšna nezatna žuželka je priplula tako visoko?« je začula tedaj zvoneč glas.

Pogledala je in uzrla lepega, ljubkega angela, ki jo je ujel v svojo prosojno roko. Nagnil se je nad njo in takoj je v šelestenju njenih kril razumel njeno prošnjo ter se začudil:

»Kako si požrtvovalna! Takoj te ponese pred božji prestol!«

In angel se je dvignil.

Naslednji trenutek je začutila minica, kako urno se dviga v nepoznane skrivnostne višine. Že je začula tajinstvene glasove božanske godbe, vmes je odmevalo sladko in milo šepetanje, ki se je ujemalo z nežnimi zvoki.

In minica je vedela, da je v nebesih. Zaprla je spet oči, a ko jih je odprla, je ležala na božji dlani, ki drži v rokah ves svet. Videla je prosojno sijoče oči, ki so se ljubeče smehljale, ko je Bog govoril:

»Le vrni se, ti mala, dobra žuželka, uslišana je Simonka, a tudi tebi dam lep spomin!«

In Bog je dihnil vanjo ter jo izpustil.

Minica je začutila v sebi čudežno sladkost in silo, vsa prežarjena in prerrojena je kakor v sanjah plavala globlje in globlje.

Ko se je Simonka prebudila, je zastrmela.

Skozi okno je prisijalo sonce. Z blestečim žarkom je priplavala k nji drobna žuželka. Ko jo je deklica pogledala, je zastrmela, hrošček je bil ves zlat, sijoč kakor smaragd.

Zlata minica je zašumela in odletela in Simonka je vedela, da je hrošček izpolnil svoje poslanstvo.

Simonka je v nekaj mesecih okrevala, saj je imela dovolj sonca, in zdravje se ji je kar vidno vračalo.

Tam zunaj pa je v soncu in zelenju rajala zlata minica ter se vsa blesteča in lepa veselila življenja.

